

VICKI LEWIS
THOMPSON

Autorė, pelniusi
*Romance Writers
of America*
asociacijos
Noros Roberts
vardo apdovanojimą
už viso gyvenimo
kūrybą

ROMANTIKĖS
KOLEKCIJA

Žaidimas prasideda

svajonių knygos

Knygute.lt

Autorės, pelniusios
*Romance Writers
of America*
asociacijos

Noros Roberts
vardo apdovanojimą
už viso gyvenimo
kūrybą

ROMANTIKĖS
KOLEKCIJA

Romance Writers of America asociacija buvo įkurta 1981 metais. Jos misija – propaguoti aktyvią jausmų romanų rašytojų veiklą. Asociacija vienija daugiau kaip 10000 žmonių, kuriems artimas jausmų romano žanras.

Asociacija turi keletą prestižinių apdovanojimų. Vienas svarbiausių – Noros Roberts vardo apdovanojimas už viso gyvenimo kūrybą.

**Vicki Lewis
Thompson**

**ŽAIDIMAS
PRASIDEDA**

Romanas

Versta iš: Vicki Lewis Thompson, *Notorious*
Harlequin Books, 2009

© Vicki Lewis Thompson, 2001

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Gražina Nemunienė, vertimas iš anglų kalbos,
2011

© Živilė Adomaitytė, knygos viršelio dizainas, 2011

© Malek Chamoun, Stone, Getty Images, Flash Press
Media, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

ISBN 978-609-03-0617-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Merginos! Merginos! Merginos!

Žodžiai nušvito krintančių fejerverkų fone iš-kaboje virš baro „Katytės“, paskui išnyko pasi-rodžius naujam pranešimui.

DABAR SCENOJE!

Pro baro, esančio už dviejų gatvių nuo vieš- bučio Las Vegaso bulvare, duris įžengė Nojus Garfildas. Nors iš anksto čia užsukti neketino, būtų keista, jei bent akimirką neįsivaizduotų baro prietemoje šokančių pusnuogių moterų. Seksualinis nuotykis antrą valandą dienos at- rodė dar nepadoresnis.

Netgi prabėgus dešimčiai metų, bet koks pa- išdykavimas priminė Kelę. Vargiai galėjo pati- kėti, kad praėjo tiek daug laiko nuo tada, kai ji pribloškė doruosius Saguaro miestelio Arizono- je gyventojus nuotrauka žurnalo vyrams vidu- ryje. Be jokių pastangų jo vaizduotėje iškilo nuoga Kelė, spinduliuojanti devyniolikmetei būdingu grožiu ir besišypsanti jam bei pusei milijono kitų vaikų. Nesutramdomoji Kelė Branskom.

Įdomu būtų žinoti, kur ji dabar. Gal ištekėjo ir turi tris vaikus, nors labai sunku tuo patikėti.

Lengviau regėti ją šokančią klube, pro kurį ką tik praėjo. Tai kur kas įtikinamiau.

Bernvakaris šiandien įvyks panašioje vietoje. Nojus nelabai jo laukė. Neturėjo jokios draugės, kaip kad kiti būsimų vestuvių dalyviai, tad jautė seksualinę įtampą. Vienatvės kamuoja jam sunku stebėti aplink šokinėjančias pusnuoges moteris.

Ėjo ramiai, ritmingai. Gerai prisiminė, kaip atrodė nedidukas baras šiame rajone, kai buvo atvykęs čia paskutinįsyk į profesionalaus rodeo turnyrą maždaug prieš penkerius metus. Jame nebuvo nei šokėjų, nei garsios muzikos, tik šaltas alus ir keletas nusenusių žaidimo automatų.

Dabar jis negalėjo surasti to baro.

Ketino jame slėptis savaitgalį, jei draugužio Brendono šventė per daug išvargintų. Jis iš tikrųjų džiaugėsi ir jautėsi pagerbtas, kai buvo pakviestas pabroliu per vestuves. Per Brendono ir Dženės sužadėtuves praėjusį rudenį Nojus buvo vienintelis iš savo rodeo bendražygių, vis dar nesusiradęs žmonos.

Baisiausia, kad jo jaunesnysis brolis Jonas susižadėjo, ir dar su kuo – su Kelės seserimi Bidže. Nojus ne prieš vedybas, netgi labai jų

norėtų. Tačiau jis nuolat užimtas rančoje, o Saguare tinkamų moterų tikrai trūksta. Jeigu tik kokia pasirodo, tuoj prisistato Jonas.

Gal dabar, kai Jonas ves, Nojus ras laiko ir galimybių susirasti žmoną. Tačiau kol kas jis čia, Nuodėmių mieste, kaip tik tokiu metu, kai yra ypač pažeidžiamas įvairių pasiūlymų.

Šiame mieste gali daryti ką užsigeidęs, būtent tai ir varžė jį, trikdė jo laisvės sampratą. Praleidęs čia vos kelias valandas, pajuto nenumaldomą seksualinę miesto trauką, troškimą daryti tokius dalykus, kokių niekada neišdrįstų gimtajame mieste. Tai nervino.

Būtent taip jį veikė Kelė visus praėjusius metus ir jis nusprendė laikytis kuo toliau nuo jos. Jei tik galėtų ištrinti iš atminties tą jos nuotrauką žurnale, viskas būtų puiku, bet ši vieta tokius vaizdinius žadina, ne slopina.

Stabtelėjęs prie kitos sankryžos atsigręžė į virtinę dovanų, gėrimų parduotuvių bei lombardų. Tačiau baro niekur arti nebuvo matyti. Tikriausiai uždaryti. Atsidusęs apsisuko ir nužingsniavo atgal, viešbučio link.

Viešbutyje buvo keletas barų, tačiau visi per daug prašmatnūs ir triukšmingi. Jis ilgėjosi apšiurusią vinilinių kėdžių ir kaimiško stiliaus

muzikos. Tokios vietos, kaip Roundup baras Saguare.

Apgailėtina trisdešimt dvejų metų vyrui ilgėtis namų, tačiau jis ilgėjosi. Sutiktų netgi išmėžti tvartą, jei tik dabar galėtų atsidurti rančoje ir nekantriai laukti iškylos gamtoje, kai akys sudrėksta nuo neapsakomo saulėlydžio grožio. Mylėjo rančą taip pat kaip jo tėvas ir senelis. Tai buvo Garfieldų žemė ir Nojus visuomet gerai jautėsi stovėdamas ant jos.

Buvo taip pasinėręs į svajas, jog nematė kitų šaligatviu einančių žmonių. Ne iš karto suvokė, kad prie jo artėjanti raudonplaukė labai panaši į Kelę. Tikriausiai vaizduotė jį apgauna, nes daug galvojo apie šią merginą. Užsitraukęs skrybėlę ant akių galėjo nepastebimai apžiūrėti praeinančią moterį. Taip, ji tikrai priminė Kelę. Melsvos gėlytės ant audinio atrodė mielos ir nekaltos, tačiau suknelė buvo permatoma, su skeltuku iki šlaunų vidurio, taigi... Su kiekvienu žingsniu suknelės kraštai plauksitės aplink glotnias moters kojas.

Drabužis, išryškinantis kiekvieną kūno apvalumą, kurstė vaizduotę. Krūtinę pridengė mezginiai, bet kojos buvo puikiai matyti. Iš aukštakulnių atviromis nosimis batelių kyšojo ryškiai nulakuoti nagai. Niekas taip nemokėjo

avėti aukštakulnių kaip Kelė.

Ta moteris nebuvo Kelė, bet galėjo būti jos dvynė. Tos pačios putlios, papūstos lūpos, ryškus smakras, tas pats ryžtingas žingsnis.

Užsidėjusi saulės akinius, todėl jos akių jis nežiūrėjo. O juk žvilgsnis galėjo juos sujungti. Jokia kita pasaulio moteris neturėjo tokių akių kaip Kelė. Sakoma, kad žalia spalva yra šalta ir raminanti. Tik ne Kelės atveju. Ji galėjo perverti vyro širdį vieninteliu žvilgsniu. Kai kurie galvojo, kad pats velnias kursto jos akių ugnį. Tikra tiesa. Už jos akių gelmę vyras galėjo parduoti savo sielą.

Panaši į Kelę moteris stabtelėjo prie striptizo baro, Nojus taip pat sustojo. Žinoma, tai negalėjo būti ji, bet jis norėjo tuo įsitikinti.

Moteris ėmė raustis permestoje per petį rankinėje ir galiausiai ištraukė iš jos mažą odinę užrašų knygutę. Atvertusi ją, saulės akinius pakėlė ant kaktos, kad galėtų perskaityti, kas ten parašyta. Netrukus užvertė, įkišo atgal į rankinę ir žengė prie durų.

- Atsiprašau, - jis prisiartino ir ištarė pirmus į galvą šovusius žodžius, - gal galite pasakyti, kiek dabar valandų?

Po galais, ji net kvėpėjo kaip Kelė, tokiu pat

Kelės mėgstamu avietiniu kūno losjonu.

Net nepakėlusi į jį akių pažvelgė į laikrodį. Tik paskui žvilgtelėjo jo pusėn.

- Dvi penk... - ji neteko žado ir įsistebeilijo į jį.

Nojus žioptelėjo, širdis ėmė veržtis iš krūtinės.

Tos akys. Dar žavesnės nei anksčiau.

- Nojau? - net išsižiojo iš nustebimo. - Nojau Garfildai, tai tu?

- Aš.

Iš netikėtumo jam svaigo galva.

- Ak, - tyliai nusijuokė Kelė. - Negaliu patikėti.

- Tu negali patikėti? Tai aš negaliu patikėti. Galvojau apie tave ir... štai - tu prieš akis.

Oi, nereikėjo to sakyti.

- Iš tiesų? - ji valiūkiškai nusijuokė. Lūpų spalva priminė prinokusį persiką. Buvo ką tik padažytos, dar drėgnos. - Po tiek metų? Kaip malonu!

- Na, aš... ne...

Velniop viską, Nojus nuraudo.

Ji dar plačiau nusišypsojo.

- Tikriausiai ne iškaba virš mūsų galvų tau

priminė mane?

Ji visuomet žinojo, kaip priversti jį jaustis nesmagiai.

- Kele, juk geriausia tai pamiršti, tiesa?

- Akivaizdu, kad tu nepamiršai. - Ji paplekšnojė jo ranką. - Viskas gerai, neimk į galvą. Juk ne kasdien pasitaiko, kad mergina, paskui kurią lakstai, apsinuoginusi nusifotografuoja žurnalui. Saguaro gyventojai nepratę prie tokių dalykų. Nenuostabu, kad negali pamiršti tos išdaigos.

- Manau, kad dauguma žmonių tai pamiršo.

Netiesa. Užtenka paminėti Kele Branskom ir žmogui iš nustebimo pakyla antakiai. Nojus mėgino tęsti pokalbį.

- Kaip tu gyveni?

Koks originalus klausimas.

- Puikiai.

- Tai gerai.

Dar vienas nuostabus pastebėjimas. Jam teko pripažinti, kad ji iš tiesų puikiai atrodė. Prašmatni kaip visada. Sprendžiant pagal suknelę, per dešimt metų ji nepriaugo nė gramo svorio.

- O kaip tu laikaisi? - paklausė ji.

- Gerai.

Jis svarstė, kad jos dažytos lūpos atrodo lyg būtų ką tik nulaižytos. Nereikėtų žiūrėti į jos burną, tačiau žvelgti į akis dar pavojingiau. Na, galima žvilgsnį nukreipti žemiau, į krūtis, besikilnojančias po plona gėlėta medžiaga, bet ir tai ne išeitis. Jau geriau spoksos į lūpas, nors jos primena tą vienintelį kartą, kai Kelė jį pabučiavo.

- Kaip tu atsidūrei Las Vegase? - paklausė ji.

Jam teko pagalvoti. O taip, Brendonas.

- Mano draugas tuokiasi.

- Iš tikrųjų? Ar jį pažįstu?

- Nemanau. Jis iš Vajomingo. Susitikome prieš keletą metų per rodeo. Niekada nebuvo atkeliavęs į mano rančą, bet nuolat susisiekdavome.

- Kaip miela, - akimirksnį jos balsas atrodė ilgesingas, bet netrukus ji uždavė klausimą įprastu įžūliu tonu. - Tai kaipgi tau sekasi? Ar jau susiradai tą geriausią pasaulyje ir tinkamiausią rančai moterį, Nojau?

- Ne.

Ji vėl užgavo jo jautrią vietą.

- Buvau užsiėmęs.

Suabejojo, ar verta dar ką nors sakyti. Juk būtent ji nusprendė nutraukti ryšius su visais

Saguaro gyventojais, netgi savo tėvu ir sese-
rimi. Galiausiai nusprendė papasakoti jai šiek
tiek naujienų. Tai nepakenks.

- Prieš keletą metų mirė mano tėvas.

- Ak. Apgailestauju, - ji pažvelgė į Nojų liūd-
nu žvilgsniu. - Jis buvo malonus žmogus.

- Taip, ačiū. Buvo.

Negalėjo prisiminti, kad kada nors jos akyse
būtų matęs užuojautą. Iššūkį - daugybę kartų,
šėtonišką šaipymąsi - beveik taip pat dažnai ir
kartą, vieną atmintiną naktį, - geismą. Tačiau
niekada neregėjo tokios švelnios, mielos užuo-
jautos.

Visuomet galvojo, kad ji labai tvirta, bet gal
tokia nebuvo. Prieš dešimtmetį jis nemėgino
įžvelgti, kas slepiasi už tos akiplėšiškos drą-
sos. Gyvenimas atrodė saugesnis nesigilinant.
Tačiau dabar jis vyresnis ir svarsto, ko nežino
apie Kelę. Jam reikėjo ją surasti ir įsitikinti,
kad gyvena gerai.

- Dabar viskuo rūpinatės kartu su Jonu? -
paklausė.

- Taip, - dabar jau galima pritarti. Prieš šešis
mėnesius, kai Jonas daugiau lakstė paskui mo-
teris negu karves, to nebūtų galėjęs pasakyti.
Bidžė Joną gerokai aptramdė.

- Atsitiko dar vienas dalykas, - pasakė, - Jonas netrukus tuoksis.

- Eik sau! - ji išsišiepė. - Priverstinės vedybos?

- Jis veda tavo seserį.

Kelės akyse blykstelėjo netikėjimas, kurį žaibiškai pakeitė jaudinantis pažeidžiamumas. Ji nugrėžė akis.

- Ką gi, jis visuomet jai patiko, bet ji daro didžiulę klaidą.

- Prieš keletą mėnesių būčiau su tavimi sutikęs, bet nustebtum pamačiusi, kaip Jonas pasikeitė. Kasdien darosi atsakingesnis.

- Kaip gaila.

Jis pajuto seniai pažįstamą irzlumą, prabundantį kiekvieną kartą kalbant su Kele. Jei visų požiūris į gyvenimą būtų toks nerūpestingas kaip Kelės, joks darbas nebūtų padarytas.

- Asmeniškai aš džiaugiuosi dėl jo.

Kelė akiplėšiškai nusišypsojo. Tokią šypsena visuomet lydėdavo pasipūtėliška pastaba.

- Ak, neabejoju tuo, juk gimei senas.

Jis sukando žandikaulius. Kelė puikiai mokėjo erzinti. Bet kokiomis aplinkybėmis.

- Visiems tenka vieną dieną užaugti. Netgi tau....